ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ – Ήχος πλ. δ΄

Η σημερινή Κυριακή μάς καλεί να στρέψουμε το βλέμμα μας στον Χριστό, ο Οποίος αποκαλύπτεται ως ο Κύριος της κτίσεως και ο νικητής κάθε φόβου. Παράλληλα, η Εκκλησία τιμά την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου, του πρώτου μάρτυρα της πίστεως, ο οποίος έμεινε ακλόνητος μέσα στις θύελλες των διωγμών. Ο Απόστολος προβάλλει τη σοφία και τη δύναμη που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα στους πιστούς, ενώ το Ευαγγέλιο μάς διδάσκει ότι, όταν ο Χριστός βρίσκεται μέσα στο «πλοίο» της ζωής μας, ακόμη και οι μεγαλύτερες τρικυμίες μεταβάλλονται σε αφορμές πίστεως και ελπίδας.

Α. Το Αποστολικό Ανάγνωσμα (Πράξ. 6, 8–15 · 7, 1–5 · 7, 47–60)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ. Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ Πνεύματι ᾧ ἐλάλει. Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι· Ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν· συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον, ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντας· Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλασφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου τούτου καὶ τοῦ νόμου· ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς. Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου. Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεύς· εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει; Ὁ δὲ ἔφη· Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ

Εκείνες τις ημέρες ο Στέφανος, γεμάτος πίστη και δύναμη, έκανε μεγάλα θαύματα και σημεία ανάμεσα στον λαό. Τότε σηκώθηκαν μερικοί από τη συναγωγή των λεγομένων Λιβερτίνων, καθώς και από τους Κυρηναίους, τους Αλεξανδρινούς και τους Ιουδαίους που κατάγονταν από την Κιλικία και την Ασία, και άρχισαν να συζητούν με τον Στέφανο. Όμως δεν μπορούσαν να αντισταθούν ούτε στη σοφία ούτε στο Άγιο Πνεύμα που καθοδηγούσε τα λόγια του. Γι' αυτό έβαλαν κρυφά μερικούς ανθρώπους να πουν: «Τον ακούσαμε να λέει βλάσφημα λόγια εναντίον του Μωυσή και του Θεού». Έτσι ξεσήκωσαν τον λαό, τους πρεσβυτέρους και τους γραμματείς. Έπειτα όρμησαν επάνω του, τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στο συνέδριο. Εκεί παρουσίασαν ψευδομάρτυρες, οι οποίοι έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν σταματά να μιλά βλάσφημα εναντίον αυτού του αγίου τόπου και εναντίον του Νόμου. Τον ακούσαμε να λέει ότι αυτός ο Ιησούς ο Ναζωραίος θα καταστρέψει τον τόπο αυτό και θα αλλάξει τις παραδόσεις που μας παρέδωσε ο Μωυσής». Και όλοι όσοι κάθονταν στο συνέδριο τον κοίταζαν προσεκτικά και είδαν το πρόσωπό του να λάμπει σαν πρόσωπο αγγέλου. Τότε ο αρχιερέας τον ρώτησε: «Είναι αλήθεια όλα αυτά»; Κι εκείνος απάντησε: «Άνδρες αδελφοί και πατέρες, ακούστε με. Ο Θεός της δόξας φανερώθηκε στον πατέρα μας Αβραάμ όταν

ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρράν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω. Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατῴκησεν ἐν Χαρράν. Κἀ-κεῖθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε· καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ οὐδὲ βῆμα ποδός. Σολομὼν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῷ οἶκον. Ἀλλ᾽ οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος, ἢ τίς τόπος τῆς κατάπαύσεώς μου; Οὐχὶ ἡ χείρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα; Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς. Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε· οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε. Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον ἐπ᾽ αὐτόν τοὺς ὀδόντας. Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐ-ρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἑστῶτα. Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου, καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Θεὶς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη.

ακόμη βρισκόταν στη Μεσοποταμία, πριν εγκατασταθεί στη Χαρράν. Και του είπε: «Φύγε από τη χώρα σου και από τη συγγένειά σου και έλα στη γη που θα σου δείξω». Τότε ο Αβραάμ έφυγε από τη χώρα των Χαλδαίων και κατοίκησε στη Χαρράν. Και από εκεί, μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο Θεός τον οδήγησε σε αυτή τη γη, στην οποία κατοικείτε σήμερα εσείς. Δεν του έδωσε όμως καμία κληρονομιά σ᾽ αυτήν, ούτε ούτε όσο χώρο πατά το πόδι του. Ο Σολομώντας βέβαια οικοδόμησε για τον Θεό ναό. Όμως ο Ύψιστος δεν κατοικεί σε ναούς που είναι κατασκευασμένοι από ανθρώπινα χέρια, όπως λέει ο προφήτης: «Ο ουρανός είναι ο θρόνος Μου και η γη το υποπόδιο των ποδιών Μου. Ποιο σπίτι θα οικοδομήσετε για Μένα, λέει ο Κύριος, ή ποιος θα είναι ο τόπος της αναπαύσεώς Μου; Δεν είναι το δικό Μου χέρι που δημιούργησε όλα αυτά»; Εσείς είστε σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι στην καρδιά και στα αυτιά. Πάντοτε αντιστέκεστε στο Άγιο Πνεύμα· όπως έκαναν οι πρόγονοί σας, έτσι κάνετε κι εσείς. Ποιον από τους προφήτες δεν καταδίωξαν οι πατέρες σας; Και θανάτωσαν εκείνους που προανήγγειλαν τον ερχομό του Δικαίου, του Οποίου τώρα εσείς γίνατε προδότες και φονιάδες. Εσείς, που λάβατε τον Νόμο με διαταγές που δόθηκαν μέσω αγγέλων, δεν τον τηρήσατε. Όταν άκουσαν αυτά τα λόγια, κυριεύθηκαν από οργή και ένιωσαν τις καρδιές τους να σχίζονται από αγανάκτηση, και έτριζαν τα δόντια εναντίον του. Εκείνος όμως, γεμάτος από το Άγιο Πνεύμα, ύψωσε το βλέμμα του στον ουρανό και είδε τη δόξα του Θεού και τον Ιησού να στέκεται στα δεξιά του Θεού. Και είπε: «Να, βλέπω τους ουρανούς ανοιγμένους και τον Υιό του Ανθρώπου να στέκεται στα δεξιά του Θεού». Εκείνοι τότε άρχισαν να φωνάζουν δυνατά, έκλεισαν τα αυτιά τους και όρμησαν όλοι μαζί επάνω του. Τον έσυραν έξω από την πόλη και άρχισαν να τον λιθοβολούν. Οι μάρτυρες άφησαν τα ρούχα τους στα πόδια ενός νεαρού που λεγόταν Σαύλος. Και ενώ λιθοβολούσαν τον Στέφανο, εκείνος προσευχόταν και έλεγε: «Κύριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου». Έπειτα γονάτισε και φώναξε με δυνατή φωνή: «Κύριε, μη τους λογαριάσεις αυτή την αμαρτία». Και αφού είπε αυτά τα λόγια, κοιμήθηκε με ειρήνη.

Β. Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα (Ματθ. 14, 22-34)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ᾽ ἰδίαν προσεύξασθαι· ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

Εκείνον τον καιρό, ο Ιησούς υποχρέωσε τους μαθητές Του να μπουν στο πλοίο και να περάσουν πριν από Αυτόν στην απέναντι όχθη, ώσπου να απολύσει τον κόσμο. Αφού αποχαιρέτησε τα πλήθη, ανέβηκε μόνος στο βουνό για να προσευχηθεί. Όταν βράδιασε, βρισκόταν εκεί μόνος. Στο μεταξύ το πλοίο είχε απομακρυνθεί αρκετά από τη στεριά και τα κύματα το χτυπούσαν δυνατά, γιατί ο άνεμος ήταν αντίθετος. Κατά την τέταρτη φυλακή της νύχτας ο Ιησούς πήγε προς αυτούς περπατώντας επάνω στη θάλασσα. Μόλις οι μαθητές Τον είδαν να περπατά πάνω στα νερά, ταράχθηκαν και έλεγαν: «Είναι φάντασμα!», και από τον φόβο τους άρχισαν να φωνάζουν. Αμέσως όμως ο Ιησούς τους μίλησε και είπε: «Έχετε θάρρος· Εγώ είμαι· μη φοβάστε». Τότε ο Πέτρος Του είπε: «Κύριε, αν είσαι Εσύ, δώσε μου την εντολή να έρθω κοντά Σου πάνω στα νερά». Και ο Ιησούς του είπε: «Έλα». Ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοίο και περπάτησε πάνω στα νερά για να πάει προς τον Ιησού. Όταν όμως είδε τον δυνατό άνεμο, φοβήθηκε. Και καθώς άρχισε να βυθίζεται, φώναξε: «Κύριε, σώσε με»! Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι Του, τον έπιασε και του είπε: «Άνθρωπε με μικρή πίστη, γιατί δίστασες»; Μόλις μπήκαν και οι δύο στο πλοίο, ο άνεμος κόπασε. Τότε όσοι βρίσκονταν μέσα στο πλοίο Τον προσκύνησαν και είπαν: «Αληθινά, Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού». Αφού πέρασαν απέναντι, έφθασαν στη χώρα της Γεννησαρέτ.

Δεκαπενταύγουστος: ένα προσκύνημα στην αγκαλιά της Παναγίας της Βρεφοτρόφου

Υπάρχουν κάποιες ημέρες μέσα στον χρόνο που η ψυχή του ανθρώπου αισθάνεται την ανάγκη να επιστρέψει εκεί όπου βρίσκει αληθινή γαλήνη και παρηγοριά. Ο Δεκαπενταύγουστος είναι μία από αυτές. Είναι η ευλογημένη περίοδος κατά την οποία η Εκκλησία μάς καλεί να αφήσουμε για λίγο πίσω μας την ένταση και τον θόρυβο της καθημερινότητας και να πορευθούμε προς την αγκαλιά της Μητέρας όλων μας, της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Η νηστεία του Δεκαπενταυγούστου αποτελεί μια ξεχωριστή ευκαιρία πνευματικής ανανέωσης. Δεν είναι απλώς μια αλλαγή στις διατροφικές μας συνήθειες, αλλά μια πρόσκληση να καθαρίσουμε την καρδιά μας, να συμφιλιωθούμε με τον Θεό και τους ανθρώπους, να προσευχηθούμε περισσότερο και να προετοιμαστούμε για να τιμήσουμε τη μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Στην ενορία μας, οι ημέρες αυτές αποκτούν μια ιδιαίτερη πνευματική ομορφιά. Κάθε απόγευμα τελούνται οι Ιερές Παρακλήσεις στον Ιερό Ναό της Παναγίας της Βρεφοτρόφου, ενώπιον της ιεράς και θαυματουργού Εικόνας της. Εκεί, κάτω από το στοργικό της βλέμμα, οι πιστοί προσέρχονται για να καταθέσουν τις αγωνίες, τις θλίψεις, τις ευχαριστίες και τις ελπίδες τους. Άλλοι έρχονται με δάκρυα, άλλοι με ευγνωμοσύνη, άλλοι ζητώντας δύναμη για τις δυσκολίες της ζωής. Και όλοι φεύγουν έχοντας μέσα τους την ειρήνη που μόνο η προσευχή μπορεί να χαρίσει, με τη βεβαιότητα ότι η Παναγία άκουσε τη δέησή τους και μεσιτεύει αδιάκοπα προς τον Υιό της.

Οι Ιερές Παρακλήσεις δεν είναι απλώς μία όμορφη εκκλησιαστική ακολουθία. Είναι η φωνή της καρδιάς του λαού μας. Είναι η στιγμή που ο πόνος γίνεται προσευχή, η αγωνία μεταμορφώνεται σε ελπίδα και η μοναξιά συναντά τη μητρική παρουσία Εκείνης που ποτέ δεν εγκαταλείπει τα παιδιά της. Παράλληλα, οι καθημερινές Θείες Λειτουργίες που τελούνται κατά τη διάρκεια του Δεκαπενταυγούστου μάς προσφέρουν την ύψιστη ευλογία: τη συνάντησή μας με τον ίδιο τον Χριστό. Μέσα από τη συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία η ψυχή αναπαύεται, δυναμώνει και γεμίζει με το φως της Αναστάσεως. Σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από άγχος, ανασφάλεια και μοναξιά, η ζωή της Εκκλησίας γίνεται το ασφαλές λιμάνι όπου ο άνθρωπος ξαναβρίσκει την ελπίδα και το αληθινό νόημα της ύπαρξής του.

Απευθύνουμε, λοιπόν, μια εγκάρδια πρόσκληση σε όλους τους αδελφούς μας να ζήσουμε μαζί αυτή την ευλογημένη περίοδο. Να συμμετάσχουμε στις Ιερές Παρακλήσεις, στις καθημερινές Θείες Λειτουργίες και σε όλες τις ιερές ακολουθίες του Δεκαπενταυγούστου, ώστε να προετοιμάσουμε όχι μόνο το πρόγραμμά μας, αλλά κυρίως την καρδιά μας για τη μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ας πλησιάσουμε με εμπιστοσύνη την Παναγία τη Βρεφοτρόφο, τη στοργική Μητέρα που επί αιώνες σκεπάζει με τη χάρη της την πόλη μας και γίνεται καταφυγή κάθε πονεμένης ψυχής. Εκείνη, που κρατά στην αγκαλιά της τον Χριστό, γνωρίζει καλύτερα από κάθε άλλον τις ανάγκες, τους φόβους και τις αγωνίες μας. Ας της εμπιστευθούμε τη ζωή μας, τις οικογένειές μας, τα παιδιά μας και κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται. Και ας μας οδηγήσει όλους στον Υιό της, ώστε ο φετινός Δεκαπενταύγουστος να γίνει για τον καθένα μας αφετηρία μιας νέας πορείας γεμάτης πίστη, ειρήνη, ελπίδα και πνευματική χαρά.